

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Oslo, 17. oktober 2014

Elektronisk levert til: postmottak@kd.dep.no

Hørings svar - Evaluering av kvoteordningen

Handelshøyskolen BI (heretter kalt BI) viser til høringsnotat og evalueringsrapport mottatt 7. juli 2014 vedrørende evaluering av kvoteordningen. BIs kommentarer er delt i to, med en oppsummering til slutt. I den første delen gir BI noen innledende kommentarer. I den andre delen kommenteres de punktene som myndighetene spesifikt ber om innspill på i høringsnotatet.

1 Kommentarer om BI

Handelshøyskolen BI har et annet ståsted enn de fleste andre statlige finansierte institusjoner i høringen. BI er en privat handelshøyskole for utdanning og forskning innen et vidt spekter av business og administrasjonsfag. BI er organisert i en privat stiftelse og har kun en lav andel statsfinansiering. BI krever studieavgifter på ca. kr. 60.000-85.000 per år for alle norske og internasjonale gradsstudenter, uten differensiering på nasjonalitet. BIs syn er preget av markedsorientering og økonomisk bevissthet, med prioritering av ressurser inn mot aktiviteter som bidrar strategisk til utvikling av institusjonen mot visjonen om å være blant Europas ledende handelshøyskoler. BI har et mål om å tilby relevante og konkurransedyktige programmer på alle nivåer og tiltrekke seg langt flere internasjonale studenter fra en rekke land, som sammen med de norske studentene kan utvikle en allsidig og internasjonalt orientert kompetanse innen BIs fag- og forskningsområder. Gjennom sin karriere etterpå vil studentene bidra til utvikling av samfunnet og økonomien i sine hjemland og i tredjeland. I internasjonalt fag- og forskningssamarbeid er BI opptatt av å samarbeide med akkrediterte og kvalitetsbevisste fagmiljøer der BI kan lære og utvikle seg.

2 Kommentarer til høringsnotatet

2.1 Kvoteordningen som virkemiddel for internasjonalisering av norsk høyere utdanning

BI har med sitt ståsted størst fokus på internasjonaliseringsdimensjonen og kvoteordningen har vært en viktig virkemiddel for BIs internasjonalisering, særlig for å etablere «International Class Room». Kvoteordningen har også historisk bidratt til utvikling av partnerskapsavtaler i noen kvoteland med strategisk match for BI. Imidlertid kan man konstatere at effekten av kvotestudentene har avtatt betydelig siden år 2000. Både på BI og i Norge generelt har antallet utenlandske studenter vokst kraftig siden år 2000 mens antall kvoteplasser har vært holdt stabilt totalt. For BI har antallet kvotestudenter gått ned pga. omfordeling og de 34 kvoteplassene utgjør i dag en svært liten andel av BIs totale volum av internasjonale studenter.

For å motarbeide den reduserte internasjonaliseringseffekten mener BI et det er på tide å vurdere en betydelig utvidelse av dagens kvoteprogram og ikke vurdere en omfordeling til spesifikke programsamarbeid.

Utvikling av forskningssamarbeid og programsamarbeid med felles grader, double degree og enveis pathway avtaler har vist seg både komplisert og krevende, noe BI ikke er alene om å erfare. Ulike akkrediterings- og kvalitetskrav, ulike juridiske og faglige systemer og korrupsjon er eksempler på hindringer for dypere samarbeid. BI har hatt enkeltstående resultater, blant annet i Kina, Vietnam og i Ukraina, men slike avtaler er sårbare for endring og med liten bærekraft over tid.

BI anbefaler ikke at kvoteordningen dreies over til et krav om programsamarbeid, da dette kan gi en ytterligere reduksjon i antall kvotestudenter til Norge. Den fleksibiliteten som ligger i dagens studentmobilitetsordning bør økes. Dersom myndighetene ønsker å stimulere til økt programsamarbeid med utvalgte land, bør det etter BIs mening settes av egne øremerkede budsjettmidler til slike programmer og ikke tas fra dagens kvoteramme.

2.1.1 Har høringsinstansene forslag om alternativ bruk av midlene som ligger i kvoteordningen, som i større grad støtter opp om internasjonaliseringsstrategiene for norsk høyere utdanning?

BI mener at kvotestudentenes tilstedeværelse i klasserommet i høyeste grad bidrar til å oppnå internasjonaliseringsstrategiene. «Alternativ bruk» vil innebære enda færre ressurser til stipender for studenter. Som påpekt over, mener BI tvert imot at kvotestipendordningen skal utvides. Eventuelt programsamarbeid bør finansieres med egne øremerkede midler, på toppen av dagens ordning.

En justering av antall land og krav til begrunnelse for hvilke programmer som er relevante i hjemlandet og for den enkelte partnerinstitusjonen virker som en fornuftig revisjon av ordningen, uten at dette vil rokke ved grunnpilarene i mobilitetsprinsippet.

BI støtter forslaget om en forenklet administrasjon med fjerning av «loan-to-grant» prinsippet og med administrasjon utenfor Lånekassen, med rammetildeling til norsk institusjon og direkte tildeling av stipend fra institusjonen til studentmottaker. Det vil kreve utvikling av nye rutiner og prosesser lokalt på institusjonene. BI vil imidlertid ha ressurser og kompetanse til å håndtere dette, grunnet eksisterende ordninger for administrering andre stipendordninger og for innkreving av studieavgifter.

BI vil foreslå en økning i kvoteordningen gjennom å innføre individuelle kvotestipend til internasjonale toppstudenter fra kvoteland, uavhengig av institusjonsavtaler. Toppstudentene¹ er i fåtall per institusjon og de bidrar til et faglig engasjert læringsmiljø og til internasjonalisering av klasserommet. BI har en slik stipendordning for toppstudenter og ser en enorm etterspørsel fra dyktige studenter fra mange ulike institusjoner i dagens kvoteland. Disse kandidatene vil klatre til sentrale posisjoner i sine hjemland og bidra til utvikling av samfunnet. De vil også bidra i internasjonalisering av norske institusjoner, gjennom at norske studenter blir eksponert for dyktige studenter fra utviklingsland. De vil dessuten være gode kandidater til PhD-studier etter mastergrad og de vil bidra til å styrke

¹ En «toppstudent» er hos BI definert som en student med et A-snitt i europeisk ECTS skala.

den norske institusjonens internasjonale renommé. Derfor mener BI at et eget toppstudentkvotestipend bør kunne tildeles uten at det ligger institusjonsavtaler til grunn.

BI vil også foreslå at ordningens absolutte krav om direkte retur til hjemlandet fjernes når «loan-to-grant» fjernes. Etter studiet bør studenten tillates et selvfinansiert arbeids-/praksisopphold i Norge eller innen Schengen før retur til hjemland. Det vil gi tilleggskompetanse å bringe hjem om vestlig verdier og arbeidskultur. BI opplever at gode kandidater fra kvoteland lærer seg norsk og med suksess konkurrerer om relevante jobber i Norge eller et annet europeisk land innen Schengen. Lengden på oppholdstillatelse på en praksisperiode kan utredes, men to eller tre år virker fornuftig. Administrativ rapportering og kontroll på opphold og retur kan ikke overlates til institusjonene, da de har noen sanksjonsmuligheter. Det vil være naturlig at Politiet og/eller UDI får ansvar på dette feltet.

Studenter fra utviklingsland har ofte ikke råd til å komme til Norge, selv om det eksisterer brede institusjonelle avtaler om gjensidig akademisk semesterutveksling som del av graden i hjemlandet. BI vil derfor foreslå at kvoteordningen utvides til å gi utvekslingsstudenter fra partnerinstitusjoner i kvoteland finansiering av reise- og levekostnader for et semester eller inntil et år livsopphold i Norge, gjennom etablerte utvekslingsavtaler på master/PhD.

2.1.2 Kvoteordningen er en ren mobilitetsordning som legger til rette for at studentene fra definerte land kan ta en gradsutdanning i Norge.

A) Hvordan ser høringsinstansene på en omdefinering av midlene som ligger i ordningen i retning av et partnerskapsprogram (.....), som i større grad kan romme også andre samarbeidsformer enn studentmobilitet?

B) Hvilke land bør et eventuelt partnerskapsprogram rette seg mot?

C) Hva slags samarbeidsaktiviteter bør et eventuelt partnerskapsprogram rette seg mot?

a) BI støtter ikke en omdefinering av midler fra dagens ordning til mer omfattende og brede partnerskapsprogrammer. BI er for å opprettholde og for å øke dagens individuelle stipendordning, som etter BIs mening er et godt fungerende lav-skala tiltak. Ordningen er ressurseffektiv å administrere og gir store effekter på begge målområder, både for mottakerne, for mottakerlandene og for verts- og hjemlandsinstitusjonene. Dagens ordning bør heller økes betydelig i stedet for å omdefineres til andre tiltak. Store partnerskapsprogrammer vil kreve mye administrasjon sentralt og BI stiller spørsmålstegn ved økt byråkratisering og oppbygging av flere store programmer. Det vil ta mye ressurser i institusjonene, med både programutvikling og med søknadsprosesser, samt at det vil bli mer selektivt for kun et fåtall institusjoner. BI stiller spørsmål til om institusjonene er villig til å prioritere mye ressurser inn i så spesifikk programutvikling og om det er samfunnsøkonomisk ønskelig.

Dersom man ønsker å stimulere til partnerskapsprogrammer i større skala, bør det etableres egne øremerkede budsjetter til dette som finansierer utvikling og drift i norske institusjoner. Det bør ikke omdefineres midler fra dagens mobilitetsordning.

b) BI anbefaler at dagens mobilitetsordning fortsetter og at den utvides i volum. Dersom partnerskapsprogrammer kommer i tillegg til mobilitetsordningen, mener BI det er viktig at utvalgte lav-/mellomnivå av utviklingsland bør komme i tillegg til BRIKS-landene, i land hvor norsk næringsliv og ikke bare bistandsaktører opererer. Her bør man søke

ekspertråd før beslutning om landsprioriteringer, blant annet hos NHO, Innovasjon Norge, Eksportrådet, UDI, konsulater og ambassader.

- c) Slike institusjonelle samarbeid bør inneholde en bred portefølje av innholdselementer, for å være relevante programmer for ulike typer institusjoner. Det bør være noen lavskalaelementer, som dagens kvotefinansering, samt finansering av kortere studieopphold og utvekslingsavtaler, for å kunne starte i det små. Det tar tid å utvikle til mer omfattende akademiske avtaler. Noen relevante elementer, sett fra BIs ståsted:
- Rekruttering – rekruttere til gradstudier på master/PhD i Norge for å dekke underskudd av utdanningstilbud i hjemlandet. Prioritere toppstudenter og fagområder det er behov for på den aktuelle institusjon i kvotelandet.
 - Programsamarbeid – fra ren semesterutveksling via pathway til double- eller joint degrees. Pathway avtaler, som en enveisavtale inn til norsk institusjon uten krav til gjensidighet, er en spennende og underutnyttet samarbeidsform som bør stimuleres.
 - Forsknings- og faglig samarbeid – fra staff Exchange, via visiting professors til felles forskningsprosjekter over flere år.
 - Administrativt - staff Exchange og studieopphold eller hospitantordninger.

2.1.3 Kunnskapsministeren har varslet at han ønsker å legge frem en strategi for forsknings- og høyere utdanningssamarbeid med BRIKS-landene. Dette er land som har status som prioriterte samarbeidsland for Norge innen forskning og høyere utdanning. Samtlige omfattes i dag av kvoteordningen. Som voksende økonomier og regionale stormakter som investerer tungt i høyere utdanning og forskning, står de også for en stadig større andel av verdens kunnskapsproduksjon.

A) I hvilken grad vurderer høringsinstansene kvoteordningen som et velegnet virkemiddel for økt utdanningssamarbeid med voksende økonomier som BRIKS-landene?

B) Hvordan ser høringsinstansene på å benytte midler som i dag ligger i kvoteordningen til å etablere nye former for virkemidler for økt samarbeid med BRIKS-landene?

- a) BI er enig i at dagens individuelle kvoteordning egner seg like godt i BRIKS-landene som i andre kvoteland. Det er allerede i dag et stort behov for en utvidelse og vekst i antall kvoteplasser, da veksten av internasjonale studenter til Norge har vært svært stor de siste 15 årene. Med en satsing på BRIKS, vil dette behovet forsterkes. Det er meget store og voksende volumer av unge som ønsker en høyere utdanning på master/PhD nivå i disse landene og liten kapasitet i eksisterende institusjoner. Ordningen bør derfor utvides betydelig dersom Norge ønsker en satsing på samarbeid med og rekruttering fra BRIKS-land i større grad enn i dag.
- b) BRIKS er verdens største og mest folkerike land, med utallige utdanningsinstitusjoner av svært variabel kvalitet. Norge er et lite land og er ikke på topp-ti listen over prioritert utdanningssamarbeid i BRIKS. BI har fått avtaler med flere gode institusjoner i disse landene, men det krever mye ressurser og lang tid å utvikle gode partnerskap utover rene utvekslingsavtaler. Få institusjoner kan prioritere dette uten at det er høy strategisk viktighet eller betydelige økonomiske incentiver. Etter BIs vurdering vil nye virkemidler ta mye av dagens ordning. Det vil også måtte konsentreres på et lite antall institusjoner i få land og med få norske institusjoner for å gi resultater. Myndighetene i flere BRIKS-land gir incentiver til egne institusjoner til privatisering og

eksempelvis utvikling av pathway-programmer med internasjonale partnerinstitusjoner innen flere fagområder. Internasjonale institusjoner inngår avtaler og tilbyr siste del av et studieprogram etter gitte rammer og utsteder graden. Slike pathway avtaler kan være nye former for virkemidler i programsamarbeid med gode institusjoner i BRIKS-landene, men dette vil som nevnt over kreve finansiering med friske penger. En satsing på BRIKS-land følges uten å følge opp med solid økning i budsjettammer og med økonomiske incentiver blir etter Bls mening å «smøre for tynt utover», med stor risiko for både manglende resultater av omdisponeringen og atskillig færre kvotestudenter til Norge. BI støtter ikke en endring med å omdisponere midler fra dagens ordning til nye former for virkemidler kun for BRIKS-land. Kvoteordningen bør etter Bls mening utvides betydelig budsjettmessig dersom man ønsker å legge til spesifikke og øremerkede nye virkemidler for BRIKS-landene.

2.2 Kvoteordningen som virkemiddel i bistandspolitikken

2.2.1 Rapporten anbefaler at profilen til stipendiatene blir mer styrt av behovet i det landet de er rekruttert fra en tilfellet er i dag. Hva mener norske institusjoner om denne anbefalingen, og hvordan kan ordningen eventuelt endres for å oppfylle dette?

Rapporten mener det er vanskelig å måle kvoteordningens effekt på hjemlandets økonomiske utvikling. Bls alumni database viser imidlertid at tidligere kvotestudenter har fått solide jobber og høye posisjoner i sitt hjemland, med stillinger innen både academia (PhD, forskning, undervisning), i næringslivet og i offentlige etater og organisasjoner. Det er rimelig å anta at graden disse personene tok i Norge bidro med den nødvendige kunnskap og kompetanse slik at de ble i stand til å bidra til å utvikle hjemlandet økonomisk, selv om graden i seg selv ikke var skreddersydd eller designet for hjemlandets spesifikke behov.

En analytisk og forskningsbasert «business» utdanning, slik BI og andre norske utdanningsinstitusjoner tilbyr², er en generisk og internasjonal utdanning som er designet for å bidra til «trade - not aid». Den gir en forretningsmessig basiskompetanse innen økonomiske fagområder og kan anvendes i de fleste land uten tilpasning av programmet til hjemlandets spesifikke behov eller utviklingsnivå. BI tiltrekker seg i dag kandidater fra kvoteland som ønsker en vestlig demokratisk utdanning innen business og administrasjon, for å bidra til økonomisk utvikling i sitt hjemland. BI mener det vil være et skritt i feil retning å endre kvoteordningen til en ordning med programmer designet for spesifikke utfordringer i ett eller flere utvalgte land og med krav om at studenter til programmene må rekrutteres fra partnere i disse landene. For det første, vil det ikke være faglig hensiktsmessig med slike skreddersydde programmer innen Bls fagfelt, som begrunnet i avsnittet over. For det andre vil slike skreddersydde programmer etter vår mening ikke gavne kvotestudentenes utvikling, da de ikke vil få den innflytelse fra andre vestlige/norske studenter gjennom et multikulturelt læringsmiljø, slik de får gjennom dagens studieprogrammer. For det tredje vil det mest sannsynlig ikke være en bærekraftig modell for BI. Det vil være svært ressurskrevende å utvikle og drifte et skreddersydd program. Siden antall kvotestipendier er begrenset per

² eks, programmer innen finansiering og investering, samfunnsøkonomi, bedriftsøkonomi, markedsføring og salg, strategi, logistikk, etikk, samfunnsansvar og bærekraft, sosialdemokratiske samfunnsmodeller, endringsledelse og innovasjon, internasjonal handel, forretningsutvikling, prosjektstyring og ledelse

institusjon og antall selvfinansierende studenter i disse landene er begrenset, vil et slikt program høyst sannsynlig ikke få et tilstrekkelig antall studenter til å gjennomføres på BI.

- 2.2.2 Det anbefales videre at ordningen bidrar mer til strategisk institusjonsbygging i utviklingsland enn tilfellet er i dag. Hvordan bør dette i tilfellet endres?

Hvis man skal få til et mer strategisk institusjonssamarbeid enn dagens modell, kan man tenke seg et tettere samarbeid mellom studentenes institusjon i hjemlandet og høyskoleinstitusjonene i Norge, gjennom en konsentrasjon om færre avtaler og færre land. Det bør settes av øremerkede ekstra stipendmidler til både ansattmobilitet (akademiske og administrative studie-/forskningsopphold) og studentmobilitet (kortere delstudier/semesterutveksling). Det er viktig at det tillates som enveisavtaler for studentutveksling fra hjemlandet til Norge uten krav til gjensidighet. BIs begrunnelse for dette innspillet er både at institusjoner i utviklingslandene ofte ikke har studieprogrammer på engelsk som muliggjør en toveis gjensidig ordning samt at norske studenter innen BIs fagområder ofte ikke har faglig interesse av å reise på utveksling til flere av disse landene.

- 2.2.3 På hvilken måte kan ordningen anvendes for å styrke det strategiske samarbeidet mellom norske UH-institusjoner og høyere utdanningsinstitusjoner i utviklingsland?

BI jobber gjennom prinsippet «aid through trade». I praksis skjer dette både gjennom å gi enkeltstudentene internasjonal fagkompetanse til å kunne bidra til både bedrifts- og samfunnsøkonomisk utvikling i sine hjemland og gjennom å gi BIs partnerinstitusjoner i hjemlandene mulighet til å sende sine gode studenter til Norge for å få en fullfinansiert internasjonal masterutdanning innen business. Dersom BI skal øke fokus på å styrke et strategisk samarbeid med institusjoner i utviklingsland er det viktig at det er akademisk sterke og internasjonale fagmiljøer på institusjonene som er interessante for BIs fagmiljøer samt at institusjonens renommé kan bidra til BIs internasjonale utvikling mot å bli en ledende europeisk handelshøyskole. Internasjonaliseringsaspektet vil derfor veie tyngre enn bistandsperspektivet for BI.

Samarbeidsformer som kan styrke samarbeidet mellom institusjonene kan være «faculty and staff Exchange»/studieopphold fra utviklingsinstitusjonen til norsk institusjon og kortere «student Exchange»/studentutvekslingssemester fra utviklingsinstitusjonen til norsk institusjon. Beløpet må dekke reise-, bo- og levekostnader for oppholdet på norsk institusjon, inspirert av Erasmus modellen i EU. Dette bør være egne øremerkede midler i tillegg til dagens kvotemidler.

Det kan også tenkes utvikling av partneravtalene med en mentorordning innen «Staff advice» og/eller «Academic advice». Den norske partnerinstitusjonen i kvoteavtalen kan sende en senior person for å fungere som mentor/rådgiver i et planlagt utviklingsløp for kvotepartnerinstitusjonen i utviklingslandet i en avgrenset tidsperiode. Dette bør være øremerkede midler til lønnskompensasjon og kostnadsdekning og bør komme i tillegg til dagens kvotestipendordning.

- 2.2.4 Vil det være en bedre benyttelse av kvoteordningen hvis den ble relatert til andre ordninger under bistandsbudsjettet som for eksempel NORHED?

BI mener at en internasjonaliseringslogikk vil være det beste utgangspunktet for en videre utvikling av kvoteordningen med lav- og mellominntektsland. Etter BIs mening bør ikke kvoteordningen knyttes sterkere til andre ordninger under bistandsbudsjettet.

- 2.2.5 Finnes det synergier og/eller motsetninger mellom institusjonenes internasjonaliseringsarbeid og samarbeid med utviklingsland? I tilfelle, hvilke?

For BI er det krevende å finne ønskede partnere innen høyere utdanning i de definerte utviklingslandene som har en strategisk match med både BIs akademiske fagfelt, BIs kvalitetskrav, BIs forskningsprioriteringer, BIs markedsorientering samt BIs internasjonale ambisjoner. For BI er det derfor viktig å ha en kombinasjon av akademisk og forretningsmessig basis i sine partneravtaler og ikke et rent samfunnsansvar/bistandsfokus. BI har i dag noen få gode «kvotepartnere» i utvalgte kvoteland som vi samarbeider med. Administrasjonen av inngående mobilitet for gradsstudier er relativt enkelt å administrere for vår institusjon og det kan relativt enkelt utvides til også å gjelde for kortere studentmobilitet (utveksling) og ansattmobilitet (studie-/forskningsbesøk) til BI.

Når det gjelder utvikling av akademiske fellesprogrammer/sandwichprogrammer og forskningssamarbeid vil det kreve atskillig dypere og mer omfattende samarbeid. Som rapporten viser, er erfaringer så langt etter Bolognareformen i EU at det, selv innen EU med relativt homogene utdanningsstrukturer og institusjoner, er svært ressurs- og tidskrevende å få til dyptgående gjensidige programsamarbeid. Det er få virkelig gode suksesshistorier som er bærekraftige og selvfinansierte over tid. Når det er snakk om samarbeid med utviklingsland med helt annerledes strukturer og systemer og juridiske reguleringer, vil dette naturlig nok være atskillig mer krevende å få til. Det er et spørsmål om hva som er best anvendelse av norske institusjoners begrensede kapasitet til å utvikle slike felles grader – skal det ha et bistandsperspektiv eller skal det bidra til å gjøre norske institusjoner mer attraktive for internasjonale studenter generelt. BI mener det siste må være førende for prioritering av utvikling av felles grader og at bistandsperspektivet bør komme som et tillegg i prioriteringsvurderingene og ikke som det eneste eller førende.

Forslaget om å fokusere mer på strategisk program- og institusjonssamarbeid vil kreve langt mer administrativ og faglig kapasitet enn dagens ordning med studentmobilitet. Uten tilleggsfinansiering og øremerkede midler til slikt arbeid kan dette høyst sannsynlig komme i et motsetningsforhold til BIs eget internasjonaliseringsarbeid.

BI vil foreslå at kvoteordningen bør gi åpninger for avtaler med institusjoner i prioriterte land som rene enveis «pathway» avtaler inn til utdanningsprogrammer i Norge, enten godt etablerte eller nyutviklede programmer. Dette vil gjøre utviklingsarbeidet atskillig enklere og raskere, da man ikke vil trenge gradsgodkjenninger og strukturell tilpasning i begge land, kun i Norge. Dette er spesielt aktuelt for land som har stor underkapasitet i eget utdanningssystem, noe som er realiteten for svært mange av landene i kvotelisten og for BRIKS-landene. Det vil redusere kompleksitet og øke sannsynligheten for å få utviklet gjennomførbare og bærekraftige avtaler. Dermed vil det også kunne ha større synergier med det strategiske internasjonaliseringsarbeidet som foregår på institusjonene i tillegg til å ha et bistandsperspektiv på kompetanseutvikling.

2.2.6 Deler av kvoteordningen er finansiert over bistandsbudsjettet og hovedmålet for norsk utviklingspolitikk er å bidra til utvikling og fattigdomsreduksjon. Er det synergier og/eller motsetninger mellom disse målsetningene og institusjonenes mål og strategier?

BI er strategisk interessert i å ha avtaler med gode institusjoner som bidrar til utvikling av BIs internasjonale ambisjoner og som bidrar til å tiltrekke faglig dyktige studenter som bidrar til mangfold og et internasjonalt læringsmiljø. I utgangspunktet er det ingen motsetninger mellom hovedmålene i dagens individorienterte kvoteordning, med relativt lav terskel for samarbeid og uten krav til gjensidighet. BI bidrar til kompetanseutvikling i tråd med «aid through trade» tankegangen. Den økonomiske kompetansen studentene får ved å studere under kvoteordningen på BI, bidrar indirekte både til økonomisk utvikling og til fattigdomsbekjempelse nasjonalt og over tid i utviklingslandene.

Den foreslåtte omleggingen til mer institusjonsbasert og dypere programbasert samarbeid i færre land kan derimot potensielt skape motsetninger i forhold til BIs strategi og mål. Landene og institusjonene er ofte ikke de som vil bidra sterkest til BI i internasjonal utvikling innen forskning, akademisk utvikling, omdømme og markedsposisjon. Dermed kan den foreslåtte omleggingen til mer institusjonalisert samarbeid skape utfordringer for BI med hensyn til prioriteringer av kapasitet og ressurser for utvikling, med hensyn til kvalitetsaspekter i rangeringer og akkrediteringer og med hensyn til BIs omdømme.

3 Avslutning

Det viktig at en revidert ordning ikke fjerner det som fungerer godt i dagens ordning og at den ikke vil kreve for rigide og krevende partnerskapsmodeller som ikke er bærekraftige over tid eller som ikke er i samsvar med institusjonenes utviklingsmål og strategier.

BI anbefaler å øke omfanget av dagens kvotestipendordning og ikke å omfordele dagens kvoteordning til nye tiltak. Nye tiltak og virkemidler myndighetene ønsker å prioritere bør bevilges egne øremerkede budsjettmidler og ikke gå på bekostning av en velfungerende mobilitetsordning.

Handelshøyskolen BI takker for å ha fått anledning til å gi en høringsuttalelse. Vi ser frem til en revidert, men ikke drastisk endret, kvoteordning som kan fortsette å stimulere til videre internasjonalisering av norske utdanningsinstitusjoner og til økonomisk utvikling av de utviklingsland Norge prioriterer.

Med vennlig hilsen
Handelshøyskolen BI

Ann Kristin Helgeland Calisch
Direktør Masterstudier heltid

Jens Petter Tøndel (sign.)
Divisjonsdirektør Individmarked